

ἔως εἰς ἓνα κῆπον ὄντα πολλὰ πλησίον, τοῦ δο-
ποίου ἡ θύρα ἦτον ἀνοικτή. Ἐπειτα ἔκλεισα τὴν
θύραν καὶ ἐστάθην ὀλίγῳ πέραν διὰ νὰ ἰδῶ τί ἐ-
μελλε ν' ἀπογίνη.

« Ἐ ρ. — Τί αἰτίαν εἶχες νὰ ἐπιβουλευθῇς με-
τὸν τρόπον αὐτὸν τὴν ζῶν ἑνὸς πολίτου περιβε-
βλημένου ἐξουσίαν. ἱερὰν ;

« Ἀ π. — Τὸν λόγον τὸν ὅποιον καθεὶς εὐρί-
σκει εἰς τὸ βάθος τοῦ πολιτικοῦ φρονήματός του,
εἰς ὅλας τὰς ἐπαναστατικὰς ἐποχάς. Ὁ Κλαύδιος
Μουριέ ἦτον ἐχθρὸς.

« Ἐ ρ. — Καὶ δολοφονοῦν τὸν ἐχθρὸν κατὰ τὸ
φρονήμά σου ;

« Ἀ π. — Μάλιστα ὅταν δὲν εἰπορεῖ τις νὰ
κτυπηθῇ μαζὶ του.

« Ἐ ρ. — Τοῦ ἐπρότείνεις λοιπὸν μονομαχίαν ;

« Ἀ π. — Ἐννοεῖται. Ἦλθα μίαν ἡμέραν περὶ
τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος μηνός, εἰς τὸ δημαρ-
χεῖον διὰ νὰ τὸν προκαλέσω εἰς μονομαχίαν. Με-
εἶπαν τρελλόν.

« Ἐ ρ. — Καὶ τότε κατέφυγες εἰς τὴν δολο-
φονίαν ;

« Ἀ π. — Μάλιστα.

— Ἰδοὺ ἐτι παράτολμος ἄνθρωπος ! εἶπεν ἡ οἰ-
κονόμος ῥίπτουσα μακρὰν αὐτῆς τὴν ἔκθεσιν τῆς
ἀνακρίσεως. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον πρέπει νὰ τὸν δι-
καιώσωμεν· δὲν ζητεῖ νὰ κρυφθῇ, εἶναι εὐκρινής·
καὶ ἡ διαγωγή του δὲν θὰ σκοτίσῃ καθόλου τοὺς
δικαστάς· ἡ δίκη τελειώνει γρήγορα με τοιαύτας
δομολογίας : « Εἶσαι ἔνοχος ; » « Μάλιστα » « ἐ-
δολοφόνησες » « Μάλιστα » αὕτη ἡ εἰλικρίνεια μοῦ
ἀρέσει· χωρὶς ἀμφιβολίαν ὁ δολοφόνος εἶναι πρῶν
ἄνθρωπος τῆς πρῶν αὐλῆς.

Ὁ δὲ Κλαύδιος Μουριέ ἐξέβλεε στεναγμὸν βα-
θύν, καὶ ἡ κεφαλὴ του ἤτις ἀνυψώθη ὀλίγον κατὰ
τὴν ἀνάγνωσιν, ἐπανεπέσεν εἰς τὸ προσκεφάλαιον.

Ἠκούσθη δὲ κτύπος τις ἀκτηρίδων πυροδόλων
εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἡ Σωσάννα ἔδραμεν εἰς τὴν
θύραν λέγουσα.

— Ἰδοὺ ὁ ἐγκληματίας μας ! τὸν βλέπω μ' εὐ-
χρίστησιν.

Καὶ ὁ κατηγορούμενος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα
τοῦ Κλαυδίου Μουριέ.

(ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΣΥΜΒΗ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ.

(Συνέχεια, ὅρα φυλλάδιον 42)

— Τὸ ὄνομά μου ! ἐκρύχασεν ὁ ἐραστὴς τῆς
Ῥοδώπης.

— Τὸ ὄνομά σου, τὸ ἤκουσα κάλλιστα, ἐξυπνή-
σας μοὶ ἐφάνη ταρραχθεὶς διὰ τὴν παρουσίαν μου.

ἡ σιδηρὰ ψυχὴ του, ἥτις δὲν φοβεῖται τὴν θανάτω-
σίν του, δὲν ἦτο τοσοῦτο ἡσυχος παρούσῃ ἐμοῦ,
μετὰ τὸ παράδοξον ὄνειρον. Δικαίως ἐκπληχθεὶς
ἠρώτησα τὸν Ῥημόντην ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ διετάθη
ὅτι δὲν εἶχέ ποτε σχίσιν με κανένα ἄνθρωπον κα-
λούμενον Βουδρὴν. Τυχαιῶς εἶπεν, ἐρρέυσεν ἀπὸ τὰ
χεῖλη του τοιοῦτον ὄνομα, ἐκτὸς ἂν ἐγὼ ἀπατηθῆς
ἤκουσα ὅ,τι αὐτὸς δὲν εἶπεν. Ἀλλ' ἀφοῦ μὲ βε-
βαιόνης — καὶ τὸ πιστεύω — ὅτι δὲν γνωρίζεις
τὸν Ῥημόντην, ἰδοὺ ποία εἶναι ἡ ἄλλη ὑπόνοιά μου.
Πρὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν μοὶ διηγείσο, ὅτι ὀλίγον πρὸ
τοῦ θανάτου τοῦ πατρός σου, τῷ εἶχον ἐστημένην
δύο κακοῦργοι νυκτερινὴν ἐνέδραν καὶ τῷ ἀφήρε-
σαν πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων· ἄνθρωπος βά-
φρων τὴν χεῖρα αὐτοῦ με αἷμα ἀνθρώπινον, — διότι
ἐγὼ πείθομαι ὅτι εἶναι δολοφόνος, ὁ ἄθλιος — δύ-
ναται πιθανῶς καὶ νὰ κλέψῃ, συμπεραίνω δὲ ὅτι
εἶναι ὁ εἰς τῶν δύο κλεπτῶν τοῦ πατρός σου. Ἡ
κλοπὴ ἡγεῖται πάντοτε τῆς δολοφονίας. Ὁ ἄνθρω-
πος οὗτος, ὅστις δὲν ἐπνιξεν ἐντελῶς εἰς τὴν ψυ-
χὴν του τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, ἴσως κατεδιώ-
χθη ἐν ὕπνῳ ὑπὸ τῆς μνήμης τοῦ ἐτι ἀτιμωρήτου
ἐγκλήματός του. Ἡ τύψις τοῦ συνειδότητος, φεύγου-
σα τὸν ἀγρυπνοῦντα νοῦν, πιθανῶς ἐπεφάνη καθ'
ὑπνον κραταιοτάτη Οὕτως ἐγὼ ἐξηγῶ, ἂν ἡ ὑπό-
θεσις ᾖναι ὀρθή, τὴν ἀποκάλυψιν ἣν διορῶ εἰς τὴν
παράδοξον τοῦ Ῥημόντη ἐπιφώνησιν. Τί λέγεις σὺ
περὶ τῆς ὑποθέσεώς μου ;

— Ὅτι εἶναι κατ' ὀλίγον θεδιασμένη, οὐχὶ ὅμως
καὶ ἄτοπος.

— Μένει λοιπὸν νὰ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου
ἐνόχου, ἂν ἡ ὑπόνοιά μου ᾖναι ὀρθή.

— Βλέπω ὅτι ἐπιμένεις εἰς τὴν ἰδέαν σου.

— Πρὸς αἰσθάνομαι ὅτι δὲν σφάλλω.

— Ἀκουσον καὶ σὺ, ἡ κλοπὴ τῶν πεντήκοντα
χιλιάδων φράγκων, μοῦ ἠλάττωσε κατὰ τέταρτον
τὴν πατρικὴν κληρονομίαν· ἂν λοιπὸν κατορθώσης
τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ποσού, ὅπερ ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἐ-
θεώρησα ἀποβεβλημένον, ὑπόσχομαι νὰ σοὶ με-
τρήσω τὸ πέμπτον, ἡ δέκα χιλιάδας ἐκ τῶν πεν-
τήκοντα. Οὕτω κερδίζομεν καὶ οἱ δύο.

— Σοὶ ὑπόσχομαι νὰ ψαρεύω καὶ αὐριοὺς τὸν
Ῥημόντην, μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως,
καὶ ἂν καταδικασθῇ εἰς δεσμὰ ἰσθμίου, νὰ μὴν ἀ-
φήσω κἀνὲν μέσον πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐξομολογή-
σεώς του, πρὶν ἀναχωρήσῃ εἰς τὸ δεσμοτήριον·
ἀλλ' ἐγὼ σὲ χαιρετῶ, νέος ὅστις περιπατεῖ εἰς τὸν
δρόμον τοῦτον, εἶναι ἀναμφιβόλως ἐρωτευμένος,
καὶ οἱ ἐρωτευμένοι θέλουν νὰ ᾖναι μόνον.

— Ὅχι δὰ, ἀπατάσαι, ἐγὼ περιπατῶ καὶ οὐ-
δὲν ἄλλο.

— Ναὶ μὲ αὐτὸ τὸ ψυχὸς καὶ ἀπέναντι τῶν πα-
ραθύρων νεάνιδας ὠραίας, δικαίως εἰς Τόλωσαν ἐ-
πικαλουμένης Ῥόδον Ἐρωτος, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἀναμι-
γνύομαι εἰς τοῦτο· χαῖρε, ὑπάγω εἰς τὸ δικαστή-
ριον.

Ἐνῶ δὲ ὁ πτωχὸς ἐραστὴς ἐκρύονε εἰς τὸν δρό-
μον παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας, ὁ Μορῶ ἔχων

καλλωπισμὸν πλέον ἐπιτετηθευμένον, εὐφρόσυνος καὶ μυρωμένος, ἐκχαίρονεν ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου του.

— Ἐδῶ μετ' ὀλίγον, εἶπε τρίβων τὰς χεῖρας, θά ἐνθρονισθῇ ἡ ἐρασμία Ῥοδώπη.

Καὶ δ' ἐώρα ἤδη, ὅτι πᾶσαι αἱ ὠραῖαι τῆς ἐν Τολώσῃ ἀριστοκρατίας, παραιτοῦσαι τὰ ἄλλα ἐργαστήρια καὶ περιφρονοῦσαι τὰ ἐν αὐτοῖς κοροφῆξαλα, συνέρχοντο εἰς τὸ ἀγαστήριόν του, ἀγνισθὲν ἤδη ὑπὸ τῆς περικαλλοῦς σύζυγου του· διέωρα τοὺς κομψοὺς τῆς Τολώσῃ νεανίας σπεύδοντας διὰ κωδωνιστῶν φλωρίων νὰ ἀγοράσωσι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ θεωρῶσι τὴν βασιλίσαν τοῦ ἐργαστηρίου. Πολλὰκι, δὲ ἐν τῷ διαστήματι τῆς ἡμέρας ἐξεληθὼν, καὶ βλέπων τὴν εἰκόνα ἣτις ἦτο τὸ ἔμβλημα τοῦ ἐργαστηρίου του,

— Ναι, ναι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, δικαίως τὸ ἐργαστήριόν μου φέρει αὐτὸ τὸ ἔμβλημα· δὲν ἔχω πρὸς τὸ παρὸν ἢ τὴν εἰκόνα, ἀλλὰ θά ἀποκτησῶ ἀφεύκτως καὶ τὸ πρωτότυπον.

Καθὼς ὁ ἀναγινώσκων ἐνόησεν ἤδη ἐκ τῆς βραχείας ταύτης ἀναλύσεως τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἐπυκνοῦντο ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Μορώ, ἡ ἀγάπη τῆς καρδίας του δὲν ἦτον ἀναμφιβόλως ἀγνή, διότι ἀνεμινγνέτο μετ' ἄλλου στοιχείου ἑτερογενοῦς — τῆς πεζῆς ἀγάπης; — τοῦλάχιστον ἐξ ἡμισείας, ἀλλὰ πλέον ἀγενοῦς, πλέον ὕλικου, ἀλλ' ἐπίσης κραταιοτάτου, τοῦ ἄλλως καλουμένου, αἰσχροκέρδεια· ἐν τῇ φλογερᾷ ταύτῃ ἀγάπῃ του, ὑπῆρχεν ὑπολογισμὸς τις συμφερόντων. Ἡ Ῥοδώπη ἦτο ἡ πλέον ὠραία, ἡ πλέον φιλάρεσκος, ἡ πλέον ἐπαγωγὸς κόρη, τὸ δὲ ἔνδυμα τῆς πατρίδος της, ὅπερ ἐφόρει καὶ ἐδῶ μετὰ χάριτος ἐντελοῦς, καὶ οἱ ὕργοι ὀφθαλμοὶ της, ἦσαν ἱκανὰ νὰ ἐλκύσωσι τοὺς αγοραστάς· ἦτο βεβαίως πτωχή, καὶ τοῦτο ἤρκει νὰ ἀποτρέψῃ κοινὸν τινα ἔμπορον, ἄνδρα καταδικασμένον νὰ ἔρπεται διὰ παντὸς, χωρὶς νὰ βασανίζηται ποτὲ ἀπὸ ἰδέας φιλοδοξίας, ἀλλ' ὁ Φραγκίσκος Μορὼ θεώρει τοῦτο ὡς ἀνάξιον τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς. Ἡ καλλονὴ καὶ τὸ πνεῦμα καὶ αἱ χάριτες, ἰδοὺ ἡ πλουσία προῖξ τῆς Ῥοδώπης, ἰδοὺ ὁ μαγνήτης ὁ παραβλεπόμενος ὑπὸ τῶν ἄλλων χυδαίων ἐμπόρων, ὅστις δύναται νὰ ἐλκύσῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Μορώ τοὺς πλουσίους ἀγοραστάς, τοὺς ἐν τῇ πόλει καὶ τοὺς χάριν δικαστικῶν ὑποθέσεων ἐρχομένους.

Ὅσον καὶ ἂν φαίνεται γελοῖος ὁ ἔμπορος καὶ ἀνόητος, αἱ περὶ συμφέροντος κρίσεις του ὅμως εἶναι πολὺ ἀκριβεῖς καὶ ὁρθαί. Ἡδύνατο δὲ νὰ ὀνειρεύεται μέλλον αἶσον καὶ εὐτυχές, ἂν καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος διὰ τὸν ἄνισον τοῦτον σύνδεσμον, ὅστις ὅμως δὲν ἦτο κατ' αὐτὸν, ἢ νῆξ τις ἐμπορικῇ ἐπιχειρήσει.

Τί διάβολον! ἂν ὁ Ἰωσηππῖνος ἡγάπα τὴν Ῥοδώπην μετ' ἀπαρνήσεως καὶ πάθους καὶ παραφορᾶς, ἦτο νέος ἐνθουσιώδης καὶ φλογερὸς, ἀλλ' ὁ Φραγκίσκος Μορὼ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀγαπᾷ οὕτως· ἦτον ἔμπορος, ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ὑπολογίσῃ πρὶν

ἐκλέξῃ τὴν σύζυγον, ἀπαραλλάκτως ὡς συνέτασσε συμφωνητικὸν ὅτε ἡγόραζεν ἐμπορεύματα.

Ὁ κλητὴρ ἐν τούτοις εἰσῆλθε δι' ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ γαμβροῦ του, ὡς τὸν ὠνόμαζεν ἤδη, ἀλλ' ἐφυλάχθη νὰ τῷ εἴπῃ λέξιν περὶ τοῦ ἀντιζήλου, ὅστις διεφιλονεῖκει πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς ἐρωμένης, ἡ ἐξομολόγησις αὕτη ἀντέκειτο πρὸς τοὺς σκοποὺς τοῦ κλητῆρος, διότι ὁ πονηρὸς ἐσκέπτετο ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑποδεικνύωμεν τὴν παρουσίαν τοῦ κινδύνου εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας, οὔτε τὸ μαῦρον νέφος τοῦ ὀρίζοντος εἰς τὸν μὴ βλέποντα αὐτὸ, οὔτε τὸ κακὸν εἰς τὸν ὀνειρευόμενον εὐτυχίαν.

Ἀξιόλογον σύστημα, ὅπερ συνιστῶ εἰς τὴν σπουδαίαν μελέτην τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν πολιτικῶν.

Γ.

Πῶς τις δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὸν ταχυδρόμον καὶ τὸν φύλακα.

Τὸ ἐσπέρας περὶ τὴν ὀγδόην, ὁ Φραγκίσκος Μορὼ μετὰ τὴν κλείσιν τοῦ ἐργαστηρίου του ἐπορεύθη εἰς τοῦ πενθεροῦ του περιπατῶν ἀκρωνυχί, χάριν τῆς στιλπνότητος τῶν ὑποδημάτων. Ἀλλ' ἔτοιμος ἦδη νὰ κρούσῃ τὴν θύραν, διέκρινεν, ὅππῃθεν τῶν πλατάνων, οἵτινες φράττουσι, δὲν κοσμοῦσι, τὸν δρόμον, σχῆμα ἀνθρώπου περικεκαλυμμένου, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὑπὸ πλατυτάτου μανδύου. Ἐστάθη ὀλίγον ὁ Μορὼ, παρατηρῶν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ ἅμα ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος, τοῦτο ἐννοήσας, ἀνελήφθη εἰς τὸν δρόμον, ὁ ἔμπορος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀδιαφορῶν νὰ ἐξετάσῃ τίς ἦτον ὁ οὕτω παραδόξως περιπατῶν.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ μὲν κλητὴρ ἠτοίμαζε κλητεύσεις τινάς, ἡ δὲ Ῥοδώπη ἐκάθητο παρὰ τὴν θερμάστραν. Ἐνῷ ἡ ψυχὴ τῆς ὠραίας ὀρφανῆς συνδιελέγετο μετὰ τοῦ Ἰωσηππῖνου, αἱ λιγυραὶ χεῖρές της ἐτάρασσον μετὰ ταχύτητος δύο βελόνας, πλέκουσαι νῆμα μεταξωτόν. Ἐργατικὴ ἡ διασκεδάσις, οὐδέποτε ἐμποδίζουσα τὰ ταξίδια τῆς διανοίας.

— Καλῶς τὸν γαμβρόν μου, εἶπεν ὁ Φρισὼ, ἀπλώσας τὴν δεξιάν του, καὶ ὁ γαμβρὸς μου, ἐπανάλαβε στραφεὶς πρὸς τὴν Ῥοδώπην μετὰ φωνῆς ἐπισήμου· ἰδοὺ ὁ σύζυγός σου, ὁ κύριος Φραγκίσκος Μορὼ.

Καὶ ὁ ἔμπορος ἔκυψε προσκυνήσας.

— Λοιπὸν; δὲν φέρει; κάθισμα εἰς τὸν μνηστήρά σου;

— Μὴ μαλλόνετε δι' ἐμὲ τὴν κυρίαν Ῥοδώπην, εἶπεν ὁ Μορὼ σπεύσας πρὸς τὴν νεάνίδα καὶ λαβὼν τὸ φερόμενον κάθισμα.

— Εἶναι ὀλίγον ἀνεπιτηδεῖα καὶ δειλὴ, παρετήρησεν ὁ κλητὴρ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἐλάττωμα. Ὁ πρῶτος μὴν τοῦ γάμου θά τὴν ἡμερώσῃ ὡς ἀρνίον. Εἰπέτε μοι, ἀλήθεια; ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις τῶν ἐνόρκων περὶ τοῦ Ἰταλοῦ; Λέγεται ὅτι ὁ

Ῥημόντης, ὁ δολοφόνος, θά καταδικασθῇ μόνον εἰς δεσμὰ ἰσόβια.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἔφερον ταραχὴν τινα εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Μορώ, διότι ὠχρίασεν ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν.

— Ἀδύνατον, ἀπεκρίθη, ὁ Ἰταλὸς εἶναι ἄξιος θανάτου. Τὸ αἷμα θέλει αἷμα κατ' ἐμέ· ἡ κεφαλὴ καὶ ποιὴν, συνεχῶς ἐφαρμοζομένη, ἐκφοβίζει τοὺς κακοποιούς καὶ πράττει ἐπωρετὰ ἀποτελέσματα.

Τὰ ἰσόβια δεσμὰ εἶναι ἐλαφρὰ ποιὴν ἀνθρώπου, ὡς τοῦ Ἰταλοῦ Ῥημόντη.

— Ἐάν λοιπὸν ἦσθε ὑμεῖς ἔνοχοι, θά ἐψηφίζετε.

— Θάνατον! ἐτελείωστε τὴν φράσιν ὁ ἔμπορος, μετὰ σκυθρωπότητος· ἀλλ' ἂν ἀφήσωμεν τὸν Ἰταλόν. Δὲν δύνασθε νὰ μαντεύσγητε τί εἶδα ἐκεῖ κάτω καθ' ἣν στιγμὴν ἀνέβαινον εἰς τὴν οἰκίαν.

Καὶ ὁ κύριος Φρισὼ καὶ ἡ Ῥοδώπη ἐφρικίσαν ταῦτοχρόνως.

— Ἐραστὴν τινα ἴσως, ἀναμείνοντα τὸ σημεῖον διὰ νὰ τραγωδηθῇ; εἶπεν ὁ κλητὴρ.

— Ἐμαντεύσατε τοῦλάχιστον τ' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐπίστευσα. Τὸ παράδοξον περιπάτημά του, ἡ στάσις ἡ μυστηριώδης καὶ ἡ ἐσπευσμένη ὑποχώρησις του μοι ἐπροξένησαν κατ' ἀρχὰς ταραχὴν.

— Καὶ δὲν διακρίνετε τίς ἦτον; ἠρώτησεν ὁ Φρισὼ τείνων πρὸς τὴν ὀρφανὴν τὸ δριμύ βλέμμα του.

— Δὲν ἦτο δυνατόν, διότι ἀπομακρυνθεὶς δὲν μοι ἄφησε καιρὸν οὔτε τὸ μανθῦναι του νὰ ἰδῶ. Πιστεύω ὅμως ὅτι ἐπεβουλεύετο σύζυγόν τινα τῆς συνοικίας. Καλὰ νὰ πάθουν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅσοι δὲν περιποιοῦνται καθὼς πρέπει τὰς γυναϊκάς των, καλὰ νὰ πάθουν, διότι φέρουν τὴν μελαγχολίαν εἰς τὴν οἰκίαν των. Τὸ κατ' ἐμέ, κυρία Ῥοδώπη, προσέθηκε στραφεὶς πρὸς τὴν νένιδα, πιστεύω ὅτι ἡ μόνη μου ἐπιμέλεια καὶ φροντίς μετὰ τὸν γάμον, θά ἀποβλέπῃ εἰς τὸ νὰ μαντεύω καὶ νὰ ἐκπληρῶ τὰς ἐπιθυμίας σας.

— Καλὴ ἡ ἀρχή, εἶπεν ὁ Φρισὼ κατ' ἰδίαν. Λέγε, λέγε τοιαῦτα, εἶπεν εἴτα μεγαλοφώνως, ἐγὼ δὲν σὰς ἀκούω, ἔχων τὸν νοῦν εἰς τοὺς ὀφειλέτας μου.

— Μόνη μου κενοδοξία, ἐξηκολούθησεν ὁ ἔμπορος ἐραστὴς, θά ἦναι νὰ σὲ βλέπω καθημένην εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, ἐστολισμένην ὡς βασιλίτισσαν ἢ μᾶλλον ὡς φιλάρεσκόν τινα κόρην τοῦ Ἀρελάτου — τοῦτο εἶναι τὸ καλλίτερον — καὶ νὰ βλέπω τὰς εὐπόρους τῆς πόλεως κυρίας νὰ σάσσωσιν ἀπὸ φθόνου εἰσερχόμεναι εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου.

— Πνευματώδης, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἡ ἐξηγήσις, ἐπεφώνησεν ὁ Φρισὼ ὑψώνων τὴν ῥίνα, αἰωνίως διὰ τῶν διόπτρων ὠπλισμένην, καὶ πῶς; δὲν εὐχαριστεῖτε τὸν κύριον Μορώ; δὲν τῷ λέγετε καὶ λόγον κολακευτικόν;

Καὶ εἰς μάτην ἐζήτησε νὰ κρύψῃ τὸν θυμὸν του.

— Εὐχαριστῶ τὸν κύριον, ἐφέλκεν ἡ ὀρφανή,

ἥτις ἤθελε μᾶλλον νὰ κλαίῃ ἢ νὰ ἀκούῃ τοῦ μνηστήρος τῆς τὰς ἀνοησίας.

— Ὡ! ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ φερῇτε τὰ ὠραιότερα τοῦ κόσμου φορέματα, κομμένα καὶ ριχμένα ἀπὸ τὴν ἀξιολογωτέραν τῆς πόλεως στολιστρὰν, ἀπὸ μαῦρον ὕφασμα.

— Διὰ νὰ φαίνωμαι ἀπαρallaκτως ὡς τὸ ἔμβλημα τοῦ ἐργαστηρίου σας, παρετήρησεν ἡ ὀρφανὴ μετὰ πονηρίας, καὶ τοι ὑπὸ θλίψει, κατεχόμενην.

— Εἴθε μνησίκακος, κυρία Ῥοδώπη, ὑπενθυμίζουσα τὴν χθεσινὴν μου ἀπροσεξίαν. εἶπεν ὁ Μορὼ γλυκύνων τὴν φωνήν του. Βεβαιωθῆτε ὅτι σὰς ταίριαζον κάλλιστα τὰ μαῦρα — τὸ εἰξεύρετε δὲ καὶ σεῖς — ἐγὼ δὲ θέλω νὰ κρέμαται εἰς τὸν λαιμόν σας κορᾶλλινον περὶδῶριον, διότι ὡς γνωρίζετε ἐπανήλθεν ὁ θυρὸς τῶν κορᾶλλίων, ὡς παρετήρησα πολλάκις εἰς τὸν λαιμόν τῶν ὠρειοτέρων τῆς πόλεως γυναϊκῶν, τῶν ἐπισκεπτομένων τὸ ἐργαστήριόν μου. Θέλω πρὸς τούτοις νὰ φερῇτε ταινίαν ἀπὸ βελουδῶν πλουσιώτατον, καὶ πολλὰς ἤδη διὰ σὰς παρήγγειλα σήμερον τὴ πρωτὴ. Τὰς χρυσοῦς δὲ βελόνας τὴν προτεραίαν τοῦ γάμου θέλωμεν τὰς ἀγοράσαι ὁμοῦ, ἐκλέγοντες τὰς ἀρίστας καὶ πολυτιμωτέρας. Ὅτι σὰς ἀρέσει εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἀδαμαντοπρῆτου, εἶναι ἀπὸ τοῦδε ἰδικόν σας, ἀρκεῖ μόνον νὰ στρέψῃτε ἐν βλέμμα, νὰ ἐκφράσητε δι' ἐνὸς νεύματος τὴν ἐπιθυμίαν σας. Ὡ ναί, ναί! τὸ ἐπαναλαμβάνω θέλω νὰ ζηλεύσωσιν αἱ κυρίαι τὸν στολισμόν σας, καθὼς σὰς ζηλεύουσι τὴν ὠραιότητα.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Μορὼ, διὰ τὰς περιποιήσεις, ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ, καθὼς πιστεύετε νὰ ὑπερεπάρσω τὰς κομψὰς τῆς Τολώσης κυρίας κατὰ τὸν στολισμὸν τῆς ἐνδύματός μου.

— Καὶ ὅμως αὕτη ἔπρεπε νὰ ἦναι τῆς ἡλικίας σας ἢ ἐπιθυμία, ἔπειτα δὲ, ἡ σύζυγος τοῦ ἐμπόρου, ἀφ' ἣς στιγμῆς προκάθηται εἰς ἐργαστήριον, σπουδαῖον ὡς τὸ ἰδικόν μου, εἶναι ἀνάγκη νὰ τιμᾷ τοὺς ἀγοραστὰς στολιζομένη. Ὡ θὰ γνωρίζετε τὴν ὀρθότητα τῶν σκέψεών μου, εὐθύ; ἀφοῦ φθίσωμεν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον. Ἀλλ' ἰδοὺ ῥόδον ὠραιότατον, προσέθηκεν ἀπλόνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ἐστίαν ὅπου ἡ νεῆνις τὸ εἶχεν ἀποθέσει, ῥόδον ἀληθῶς ὡς σεῖς ὁροσερὸν καὶ ὠριότατον, κυρία Ῥοδώπη.

Καὶ διὰ ῥαδινοῦ μεδιάματος ἐξήγει τὴν εὐτυχὴ ἰδέαν, πιτίζων διὰ τῆς ταυτονομίας τοῦ ἀνθους καὶ τῆς ἐρωμένης.

— Πιστεύετε; εἶπεν ἡ ἀγαπῶσα τὸν Ἰωσιππῖνον, ἀρπάσασα ζωτῶς τὸ εὐώδες ἄνθος, ὅπερ ἐπωφθαλμία ὁ μνηστὴρ, καὶ κρύψασα πάλιν αὐτὸ εἰς τὸ στήθος ὅπου ἦτον ἀποτεθειμένον καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Ἐάν δὲν ἦναι ἀδιακρισία... ἐτραύλισεν ὁ ἔμπορος καὶ ἡ χειρονομία ἐδείκνυε τὴν πρόθεσίν του.

— Πολὺ ἐσπευσμένος εἰσθε εἰς τὸν ἔρωτα, ἀπεκρίθη, ἀλλὰ ξηρῶς τὴν φορὰν ταύτην, ἢ νεάνις. Ἐάν οὕτω διαχειρίζεσθε καὶ τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἐμπορίου, δὲν ἀμφιβαλλῶ ὅτι θὰ γίνετε ἀμέσως πλουσιώτατος.

— Τὸ λέγετε ἀληθινά; καὶ ἐγὼ λοιπὸν σὰς βεβαιῶνω ὅτι ὁ συμπερασμὸς σας εἶναι ὀρθότατος. Ναι, κυρία Ῥοδώπη, ἀπὸ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐνθρονισθῆτε εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, δὲν θέλω εἰμὴ μόνον πέντε ἔτη ἵνα ἀποκτήσω λαμπρὰν ἰδιοκτησίαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, παραιτούμενος τοῦ ἐμπορίου.

— Μία μόνον ἰδέα ἐκράτει, ὡς βλέπομεν, τὸν νοῦν τοῦ Φραγκίσκου Μορῶ, ἂν δὲ τὸ πνεῦμά του δὲν εὗρισκεν ἀφθόνους λέξεις περιποιήσεως ἐγνώριζε τοῦλάχιστον νὰ φθάσῃ εἰς ἀκαταλόγιστον ἔκτασιν ἐπιχειρήσεων, διότι εἰς ἓν τι περιστρεφετο ὁ νοῦς τοῦ μνηστήρος τῆς Ῥοδώπης, νὰ ἐνώσῃ τὸ αἶσθημα μετὰ τοῦ συμπερόντος, μεταχειριζόμενος αὐτὰ ὡς μοχλοὺς ἀμοιβῆς καὶ πολλαπλασιάζων διὰ τῶν συζυγιῶν συνδυασμῶν τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις του. Πεισισμένος δὲ ὅτι ἡ Ῥοδώπη ἐμελλε νὰ κατορθώσῃ τὸν πλουτισμὸν τοῦ ἀνδρός της, εἶχε κατὰ νοῦν νὰ μὴ παραμελήσῃ τι ἵνα τὴν νυμφευθῇ.

Ἡ δὲ συνδιάλεξις διήρκεσεν ὀλίγον ἔτι, πολὺ μάλιστα διὰ τὴν ἐρωμένην τοῦ Ἰωσηππίνου, ἥ; οἱ ὀφθαλμοὶ ἔχονον ἥδη ἀφθονὰ δάκρυα. Διότι ἡ Ῥοδώπη ἤξευρεν ὅτι αὐτὸς, μακρὰν αὐτῆς εὕρισκόμενος, ἡμέραν ὀλόκληρον, ἐτριγύριζεν ἥδη εἰς τὴν οἰκίαν της, περιμένων τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀπάντησιν. Αὐτὸς δὲ ἦτον ὁ ἄνθρωπος ὃν εἶδεν ὁ Μορῶ εἰσρχόμενος. Ὁ ἔρωσ τὴν ἡνάγκαζε νὰ πάσχῃ χωρὶς νὰ παραπονῆται, ἀλλ' ὅσάκις ὁ βίαιος ἄνεμος ἐσύριζεν εἰς τὰ παράθυρά της, ἡ καρδιά της Ῥοδώπης ἠσθάνετο τὸ ἄλγος δριμύτερον. Ἐκρόνε παρὰ τὴν ἐστίαν εὕρισκομένη, διότι ἐσκέπτετο ὅτι ὁ Ἰωσηππίνος ἐξετίθετο εἰς τὴν ψυχρότητα τῶν ὑπαίθρων.

Ἀλλὰ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν εὐχαριστηθεὶς ὁ ἔμπορος διὰ τὴν πρώτην του ταύτην συνέντευξιν ἐνεθυμήθη τέλος ὅτι ὤφειλε νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἡ δὲ Ῥοδώπη λαβοῦσα λύχνον ἐφώτιζε παρακολουθοῦσα εἰς τὴν σκάλαν καὶ ὀρθῶς σκεπτομένη ὅτι καταβάνουσα μέχρι τῆς θύρας τοῦ δρόμου, εὗρισκεν ἔσως τὸν τρόπον νὰ δώσῃ τὸ γράμμα πρὸς τὸν ἑραστὴν της· ὁ Φρυσῶ ὅμως ἐπίστευσεν, ὡς εἶδομεν, εἰς τὴν ἐκτουτο πονηρίαν καὶ μαντεύσας τὴν ἐνδόμυχον σκέψιν τῆς Ῥοδώπης ἀπεφάσισε νὰ μεταβίβῃ τοὺς σκοποὺς τῆς νεάνιδος, αὐτὸς συντροφεύων τὸν Μορῶ μέχρι τῆς θύρας.

Ἀλλὰ δὲν ἤξευρεν ὁ παμπόνηρος γέρον, αὐτὸς ὁ τόσον ἐπιδέξιος καταδιώκτης τῶν δυστροπούντων ὀφειλετῶν, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος· εἶναι γονιμώτερος κατὰ τὴν πονηρίαν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος κυριευομένου.

Δὲν ἤξευρεν ὅτι καὶ ἡ ἀπλουστέρη παιδίσκη, ἡ καὶ τὰ κοινότερα πράγματα ἀγνοοῦσα ἐμπικίζει

Εὐτέρπ. Τόμ. Ζ'. φυλ. 43.

καὶ ἀπατᾷ τὸν θέλοντα νὰ πνίξῃ τοὺς πόθους τῆς καρδίας της, καὶ ἂν ἔτι ὑπῆρχε καὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς αὐτοῦ πολυμηχανότερος.

Ὅτε δὲ ὁ Φρυσῶ καὶ ὁ γαμβρὸς του δὲν ἔφθασαν ἔτι πέραν τῆς σκάλας τοῦ πρώτου πατώματος, τοῦ γραφείου τοῦ παράθυρον ἠνεύχθη μετὰ προσοχῆς, καὶ βῆξ ἐλαφρότατος, ὡς τὴν προτεραίαν, ἠκούσθη κατὰ τὸν δρόμον. Ὁ δὲ νεανίας, ὅστις παρεφύλαττε τὸν καιρὸν ἔκυψε καὶ ἔλαβεν ἐσπευσμένως γραμματίον τι πεσὸν μετὰ ῥόδου ἀπὸ τοῦ παράθυρον, καὶ ἀπεσύρετο, ἐνῶ ὁ Μορῶ ἐφάνη εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ἀναγνώρισας, εἰς τὴν λάμψιν τῆς σελήνης, τὸν μυστηριώδη ἑραστὴν τοῦ νυκτερινοῦ περιπάτου.

— Καὶ πάντοτε ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος! ἐτραύλισεν.

Ἀλλ' ὁ Ἰωσηππίνος ἐστράφη αἰρνιδίως πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, καὶ ὁ Μορῶ, ἀντὶ νὰ ἀπέλθῃ πρὸς τὸ ἐργαστήριόν του, ἔλαβε δρόμον ἀντίθετον καὶ ἐστάθῃ ἔμπροσθεν εὐπρεποῦς τινος οἰκίας· περιστρέφων δὲ δεξιᾷ τι καὶ ἀριστερᾷ τὴν κεφαλὴν, ὡς ἂν προσεῖχε μὴ τὸν ἰδῇ τις, ἀπεφάσισε τέλος νὰ εἰσέλθῃ.

Ὁ δὲ Φρυσῶ, εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ ἐπιστρέψας, εὗρε τὴν Ῥοδώπην εἰς τὴν προτοῦ θέσιν αὐτῆς καθημένην, ὡς ὅτε συνωμίλει μετὰ τοῦ μνηστήρος. Ἐβλεπεν ἔτι ἡ νεάνις, καὶ ἡ ὄψις της δὲν ἐδείκνυε ποσῶς πόσον ἔχαιρεν, ἀπατήσασα τὴν ὑποπτον τοῦ κλητῆρος προσοχὴν. Καὶ ὁ Φρυσῶ, βεβαιωθείς διὰ ταχυτάτου βλέμματος, ὅτι οὐδὲν τῶν ἐπίπλων μετετοπίσθη κατὰ τὴν βραχείαν αὐτοῦ ἀπουσίαν, ὅτι οὐδεμία ἐγένετο κατὰ τῆς στρατηγικῆς του ἀπόπειρα, ἐρρίφθη ἐπὶ θρανίου, ἐκχύνων μορμυρισμὸν τινα ὑπόκωρον, ἐν εἵδει ἄσματος νικητηρίου. Ἐπειτα δὲ καὶ πάλιν ἀνεπαύθη ἐπὶ τῆς κόνεως τοῦ θρανίου του.

Ἄς ἀφήσωμεν τὸν ἀγαθὸν κλητῆρα διὰ γοητευτικῆς ἐργασίας προπαρασκευάζοντα τὰς κλήσεις αὐτοῦ διὰ τὴν ἐπαύριον καὶ τὰ ἐπιδοτήρια, καὶ μὴ θέλωμεν ἀπὸ τοῦδε νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸ μυστήριον, ὅπερ περικαλύπτει τὸν ἔμπορον τῆς ἀγυῖας τῶν τεχνῶν, ἃς στρέφωμεν δὲ τὴν προσοχὴν εἰς τὸν Ἰωσηππίνον, ὅστις φιλεῖ καὶ χιλιᾶκις φιλεῖ τὸ ἑρατινὸν ῥόδον καὶ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ῥοδώπης· λέγομεν δὲ ἐν συνειδήσει ὅτι εἶναι ἄξιος τῆς προσοχῆς μας διὰ τὴν σταθερότητά του, καὶ εὐχαρίστως ἀποδεχόμεθα τὴν περὶ αὐτοῦ καλὴν ἰδέαν τῆς κόρης τῆς Μαρίας· ὁμολογοῦμεν μάλιστα ὅτι ὁ Φρυσῶ φαίνεται πρὸς αὐτὸν αὐστηρότατος, καὶ τέλος ὅτι ὁ ἐνθουσιώδης ἔρωσ ὁ ὑποκαίων εἰς τὴν καρδίαν του, καθαρίζει αὐτὸν ἀπὸ πᾶσαν προτοῦ κηλίδας, κατέστησε τὸν Ἰωσηππίνον Βουδρὴν ἄξιον τῆς εὐμενείας μας.

Εἰσηλθε λοιπὸν εἰς τι Καφφενεῖον, ἐξαίρετος ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας νεολαίας προστατευόμενον· μόλις δὲ προχωρήσας ἐντὸς, τριάκοντα στόματα ὁμοῦ ἐπανελάβον ἡχηρῶς τὸ ὄνομα του. Ἀλλ' αὐτὸς ἀναισθητῶν εἰς τὰς ἐρασμίας προσκλήσεις τῶν φίλων, ἐκάθησε πλησίον μαρμαρίνου τραπέζης κει-

μένης εἰς τὴν γωνίαν τῆς αἰθούσης, καὶ σὺρων ἀπὸ τὸν κόλπον τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ῥοδῶπης, τὴν ἀνοίγει διὰ τρεμοῦσης χειρὸς, καὶ ἀναγινώσκει.

« Σοὶ ὑπεσχέθην νὰ νικήσω τὴν ἀτολίαν μου, καὶ ἐκράτησα τὸν λόγον μου· ὠμίλησα· ἀλλ' ἔμα είπον τὸ ὄνομά σου, ὁ πατήρ μου μὲ ἐμπόδισεν αὐστηρῶς νὰ ἐξακολουθήσω. Εἰς μάτην τὰ δάκρυά μου καὶ αἱ παρακλήσεις· ἀπ' ἐναντίας ἡ ἐξομολόγησίς μου κατέστησεν αὐτὸν πολὺ αὐστηρότερον· σοὶ γράφω ἀπὸ τὸν κοιτῶνά μου, ὅπου εἶμαι κλεισμένη, καὶ ἀμηχανῶ πῶς νὰ σοὶ στείλω τὸ γράμμα μου.

Μὴ ὅμως ἀπελπίζωμεθα διὰ τὸ μέλλον· μόνον ἡ ἐλπίς εἶναι κτήμα τῶν δυστυχοῦντων ἀναφαίρετον, ἡ ἐλπίς ἃς μᾶς μείνῃ. Ὁ κύριος Μορὼ ἐλπίζει ὅτι δὲν θέλει νυμφευθῇ γυναῖκα μὴ ἀγαπῶσαν αὐτὸν, θέλω δὲ τῷ δείξει, διὰ τῶν τρόπων μου, ὅτι χάνει τὸν καιρὸν καὶ τοὺς κόπους του, διότι οὐδέποτε θὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν μου. Ἐάν δὲ ἡ ἀδιαφορία καὶ ἡ ψυχρότης μου, ἔάν τὸ ὕψος μου τὸ περιφρονητικὸν δὲν τοῦ ἀνοίξωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν τῷ δείξωσιν ὅποια εἶναι τὰ περὶ αὐτοῦ ἀληθῆ αἰσθημάτων μου· ὦ τότε, καὶ ἀφοῦ ὁ πατήρ μου δὲν τῷ εἶπεν ὅτι εἰς τὴν ψυχὴν μου εἰσέδυσεν ἄλλος ἔρως, ἐγὼ θέλω τῷ εἰπεῖ ὅλα, θὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν γενναίω ψυχὴν του, θὰ τῷ παρατηρήσω ὅτι ἡ εὐδαιμονία δὲν συνίσταται ποτὲ εἰς ἀτυχὴ σύνδεσμον, ὅτι χάριν τῆς ἡσυχίας καὶ τοῦ ἐμπορίου του αὐτοῦ, δὲν συμφέρει νὰ συζευχθῇ νέαν ἔχουσιν ἀλλαχοῦ τὴν καρδίαν της ἀφιερωμένην. Ταῦτα θέλουν τὸν πείσει ἀναμφιβόλως καὶ θέλουν τὸν ἀποτρέψει ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν του.

Πρόσεχε λοιπὸν ἔάν μὲ ἀγαπᾷς, μετρίασον τὰς ζηλοτύπους παραφοράς σου, καὶ φυλάττου μὴ, διὰ τίνος πρὸς αὐτὸν κινήματος ἀπερισκέπτου, καταστρέψῃς οὐσιωδῶς τοὺς μέλλοντας σκοπούς μας.

Ἀλλ' ἂν ὁ κύριος Μορὼ, κωφεύσῃ ὡς ὁ πατήρ μου εἰς τὰς παρατηρήσεις μου... ἔάν ἀναγκασθῶ νὰ θεωρήσω ὡς ἀφευκτον τὸν βίαιον γάμον, τότε, Ἰωσηππίνε, καὶ τότε ἡ ἀπελπισία... Δὲν τολμῶ νὰ τελειώσω τὴν ιδέαν. Καὶ ὅμως ὅτι καὶ ἂν συμβῇ ἡ καρδία μου ἀνήκει εἰς σέ, ἐγὼ δὲ θὰ ἦμαι σοῦ ἀξία· ἔχω μάρτυρα τὸν θεόν.

Χαῖρε! μεθαύριον εἶναι κυριακὴ καὶ ὁ κύριος Φρυσὼ δὲν θὰ μοὶ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκκλησίαν. Γνώσις λοιπὸν καὶ σταθερότης, ἰδοὺ τὸ σύνθημά μου, καὶ ἃς ἦναι καὶ σύνθημα ἰδικόν σου.»

Δ'.

Παράδειξος ἐξομολόγησις.

Καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἔμεινεν ὁ νεανίσκος ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος, κρύπτων εἰς τὰς παλάμας τὸ πρόσωπόν του. Γνωρίζων κάλλιστα τὸ πείσμα καὶ τὴν τραχύτητα τοῦ κυρίου Φρυσῶ, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησιν τῆς Ῥοδῶπης, διότι ὁ γέρον ἐξέφρασεν ἤδη

ἀπροκαλύπτως τὸ φρόνημά του, ὅτε ὁ Ἰωσηππίνος ἐτόλμησε νὰ τῷ ἐξομολογήθῃ τὸν ἔρωτά του.

— Οὐδέποτε θὰ ἐλπίσῃς τὴν Ῥοδῶπην, τῷ εἶχεν εἰπεῖ.

Εἶδομεν ὅμως ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν ἔσθισεν ποσῶς τὸν ἔρωτα τοῦ Ἰωσηππίνου, διότι οὗτος, ἐνόσῳ δὲν ἐβλεπεν ἄλλον φράσσοντα τὴν πορείαν του, ἡρέσκετο πάσῃ ἐν σιωπῇ, παρὰ μόνον μετ' ἀξιοθαυμάστου ἐπιμονῆς, πᾶσαν προσφερμένην εὐκαιρίαν, ἵνα ἀλλάξῃ ἐν βλέμμα ἢ μίαν λέξιν ῥηχδαίαν προφορικῶς ἢ διὰ γράμματος. Καὶ ἀπέβαλε μὲν ἀποτόμως τὰς προτάσεις τοῦ ὁ Κλητῆρ, καὶ ὅμως οὐδεὶς τουλάχιστον παρουσιάζετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὀρφανῆς, οὐδεὶς ἐφαίνετο δεκτὸς ἐπιζητῶν διὰ τῆς οἰκειότητος τὴν Ῥοδῶπην, ἣν ἐκείνος ἠγάπα. Ἀλλ' ἠλλαξαν πρὸ δύο ἡμερῶν τὰ πράγματα, καὶ δὲν ἦτο πλέον μόνος ποθὼν νὰ ἀρέσκῃ εἰς τὴν νεάνιδά, καὶ νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἄστρον τι ξέον ἐπεφαίνετο ἤδη εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἄστρον μισήτον, οὗτινος ἡ λάμψις ἐπιζητεῖ νὰ σβέσῃ τὴν λάμψιν τοῦ ἀστέρος τοῦ εἰς ἀντιζήτην, χιρίων τοῦ Φρυσῶ αὐτοῦ τὴν προστασίαν, ἣθελε νὰ τοῦ ἀσπάσῃ τὴν ἐρωμένην.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐμάνθανε ταῦτα ἐν τῇ ἐπιστολῇ, ιδέαι συγκεχυμέναι ἐπῆλθον καταταράσσαι τὴν καρδίαν του... Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τιμωρῇ τὸν τολμηρὸν ἀνταγωνιστήν του, τὸν βέβηλον, ὅστις ἐτόλμα νὰ φέρῃ βάνανυσον βλέμμα πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας του, μόνον δὲ τοῦ ἐμπορίου ὁ θάνατος· ἐφαίνετο εἰς τὸν νοῦν του τὸ μόνον μέσον τῆς ἐξιλεώσεως.

Ὁ ἄτακτος, ὁ φίλερις, ὁ μονομάχος μαθητὴς ἀνεγεννᾶτο καὶ πάλιν ἐν αὐτῷ.

— Θὰ τὸν προσάλω εἰς μέρος δημόσιον, ἂν δὲ ἀποποιηθῇ, θὰ τὸν ἀναγκάσω διὰ μεγάλης τιμῆς ὕβρεως νὰ μετρηθῇ μετ' ἐμοῦ, διότι ἀδύνατον νὰ νυμφευθῇ τὴν Ῥοδῶπην ἔάν δὲν μὲ πατήσῃ θανόντα.

Ταῦτα μὲν ὁ Ἰωσηππίνος ἐσκέπτετο, ἀνέβαλε δὲ τὸν σκοπὸν του ἕως οὗ λάβῃ καὶ ἄλλο γράμμα τῆς Ῥοδῶπης.

— Κύριος οἶδε τί θὰ συμβῇ, ἔλεγε δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ. Καὶ τίγρεις δαμάζονται, δὲν εἶναι ἄρα δυνατόν νὰ φέρωμεν καὶ τὸν κλητῆρα εἰς ιδέας ἀνθρωπινωτέρας; θὰ εἶναι καὶ τὸν θηρίων χειρότερος;

Ἀλλὰ, φεῦ, πᾶσα ἀπάτη ἐξέλιπε! εἶχεν εἰς χεῖρας τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ῥοδῶπης, καὶ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἡ τόσον ἐπιθυμητὴ, τοῦ συνέτριβεν ἤδη τὴν καρδίαν. Ὅστις δὲν ἐμαλίσσετο ἀπὸ τὰς γοερὰς φωνὰς τῶν πεινῶντων, ὧ κατέτρεχε καὶ τὴν πενιχρὰν κλίνην, δεῖ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ πατρικὰ σπλάγχνα, καὶ τὰ δάκρυα τῆς ὀρφανῆς, ἣς ἦτο κηδεμὼν, διέβαινον ἀπὸ τὴν καρδίαν του καθὼς φύλλα ὀλισθαίνουσιν ἐπὶ ἀναισθήτου κορμοῦ δένδρου, ὡς σταγόνες ὕδατος ἐπὶ τῆς τραχυτάτης, τῶν βράχων ἐπιφανείας. Καὶ ὅμως ἡ Ῥοδῶπη ἐπίστευεν ἔτι εἰς

τὸ μέλλον! ἤθελε νὰ ὑπερκασιπιοθῇ τὸν ἔρωτά της ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ μνηστήρος. Διὰ τοῦτο τὸν ἠνάγκαζε νὰ δαμάσῃ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν, νὰ κρύψῃ τὸ μίτος, νὰ ἀποφύγῃ πᾶν ἀπόσεκτον κίνημα.

Καὶ ταῦτα δὲν ἐκτελοῦνται τοσοῦτον εὐκόλως· ἡ Ῥοδώπη ὀρκίζεται ὅτι θὰ εἶναι ἀξία αὐτοῦ πάντοτε, διότι, ἂν μεταχειρισθῶσι τὴν βίαν, ἡ ἀπειπισία... Ὁχι, ὄχι, ὁ ἔρωσ θὰ τὴν φωτίσῃ! αὐτὸν ἔχουσα ἡγεμόνα θὰ ἀποφύγῃ τὴν μισητὴν τυραννίαν ἣτις βρῖνεται ἐπὶ τῆς νεότητός της, ἔπειτα δέ... Ὄταν τις ἀγαπᾷ καὶ ἀνταγαπᾶται, ὦ τότε — ἐσκέφθη ἐπὶ τέλους ὁ Ἰωσηππῖνος — τὰ πάντα φαίνονται αἴσια καὶ κατορθωτά.

Καὶ τὴν τελευταίαν του ιδέαν ἀσπασθεὶς ἐξῆλθε τοῦ καφενείου ταχύτατος πορευθεὶς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ φίλου του δικηγόρου Ἀλφρέδου.

— Φίλε, τῷ εἶπεν ὁ Ἰωσηππῖνος, ὑπώπτεσθε σήμερον ὅτι ὁ ἔρωσ με ἔφερεν εἰς τὸ ψῦχος τοῦ δρόμου· σοὶ λέγω λοιπὸν ὅτι ἐμάντευσες. Ναι, ἀγαπῶ τὴν Ῥοδώπην τοῦ κλητῆρος τὴν κόρην καὶ με ἀγαπᾷ καὶ ἐκείνη, ἀλλ' ὁ κύριος Φρυσῶ με ἀποβάλλει...

— Καὶ τί; ὠμίλησες μετ' αὐτοῦ; θέλεις λοιπὸν νὰ νυμφευθῇς τὸ Ῥόδον τοῦ Ἐρώτος; ἠρώτησεν ὁ Ἀλφρέδος διακόψας τὸν φίλον.

— Τοῦτο ποθῶ ἐγκαρδίως καὶ θὰ ἤμην εὐτυχής, ἀλλ' εἰς ἀντίζηλος εὐνοοῦμενος ἀπὸ τὸν κλητῆρα μοὶ διαφιλονεικῇ τὴν Ῥοδώπην, ἐγὼ δὲ ἀναγκάζομαι νὰ καταφύγω ἴσως εἰς μέσον τι ἔσχατον.

— Σὺ με τρομάξεις.

— Ἀλφρέδε, εἰπέ με ἐλευθέρως· εἶσαι πρόθυμος νὰ μοὶ προσφέρῃς τὸ βαλάντιόν σου, τὴν χεῖρα, τὸν καιρὸν σου;

— Καὶ ἀμφιβάλλεις; σήμερον καθὼς πάντοτε, σὺ εἶσαι ὁ ἀγαπητότερος φίλος μου.

— Ἄν δὲ μοὶ χρειασθῇ εἰς μάρτυς διὰ μονομαχίαν;

— Πῶς; θέλεις νὰ προκαλέσῃς τὸν ἀντίζηλον;

— Ἀποκρίσου· ἂν μοὶ χρειασθῇ μάρτυς;

— Ὡ ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος· λέγω δὲ πλέον ὅτι δὲν θὰ εἶναι ἡ πρώτη φορά.

— Καὶ ἂν, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος, ἀναγκασθῶ νὰ προσφύγω εἰς τὴν ἀρπαγὴν τῆς ἐρωμένης, σὲ εὕρισκω πάντοτε φίλον, ἀδελφόν;

— Τοῦτο εἶναι σοβαρώτερον, τὸ ὁμολογῶ, καὶ ἡ τρελλὴ αὐτὴ πράξις δὲν ἀρμόζει εἰς τὸν σπουδαῖον χαρικτῆρα καὶ τὸ συνεσταλμένον ὕψος τοῦ δικηγόρου. Πόσων ἐτῶν εἶναι; διότι, ἂν δὲν ἀπετώμαι, περὶ τῆς Ῥοδώπης πρόκειται.

— Εἰκοσιν.

— Εἰκοσιν; εἶναι ἀνῆλιξ καὶ ἡ ἀρπαγὴ τιμωρεῖται ἀπὸ τὸν νόμον. Τί διάβηλον! εἶναι σπουδαῖον τοῦ πράγμα καὶ συλλογίσου το.

— Ὅ,τι καὶ ἂν εἶναι, οἷα δήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ποινὴ, κἄμμία σκέψις δὲν δύναται νὰ με ἀναχαιτίσῃ, τὸ ἀπεράσιμα.

— Ἄς εἶναι λοιπὸν, ἀλλ' ἂν δὲν σοὶ φαίνομαι

ἀδιάκριτος, εἰπέ μοι τὸ ὄνομα τοῦ καταχθονίου ἀντιζήλου, ὅστις σὲ ὠθεῖ εἰς τὸ ἀπεγνωσμένον τοῦ το τόλμημα.

Καὶ πρὶν ἀποκριθῇ ὁ Ἰωσηππῖνος, ἡ θεράπαινα τοῦ Ἀλφρέδου εἰσηλθεν ἀγγέλλουσα τὴν ἔλευσιν τοῦ Φραγκίσκου Μορώ.

— Φραγκίσκου Μορώ; ἐπανελάθεν ὁ Ἰωσηππῖνος.

— Ταύτην τὴν ὥραν; ἠρώτησεν ὁ Ἀλφρέδος.

— Φίλε μου, εἶπε σιγαλῇ φωνῇ ὁ Ἰωσηππῖνος, σὲ ἀφίνω, διότι δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ υποφέρω τὴν ὄψιν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου· αὐτὸς θέλει νὰ μοὶ ἀρπάξῃ τὴν ἐρωμένην.

— Αὐτὸς; ἀντεραστῆς σου;

— Αὐτότατος.

— Καὶ ἀποφεύγεις τὴν συνάντησίν του; τώρα καταλαμβάνω· εἰσελθε λοιπὸν εἰς αὐτὸν τὸν κοίτωνά τὸν σκοτεινόν, ἐκείθεν δύνασαι ἀθεώρητος νὰ ἐξέλθῃς. Ἄς ἔλθῃ, εἶπεν εἰς τὴν θεράπαιναν, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἰωσηππῖνου.

Καὶ εἰσηλθεν ὁ ἔμπορος, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον ὁ μυρωμένος νεανίας, ὁ τοσαύτην ἔχων περὶ αὐτοῦ ὑπερηφάνειαν, ὁ αἰωνίως ἀπὸ εὐχαρίστησιν μεδιῶν εἶχε τὸ ὕψος ταπεινὸν καὶ καταβεβλημένον. Τὸ βλέμμα του ἀπέβλεπε τὴν ἀταραξίαν του, ἡ ὄψις τὴν γαλήνην της.

— Κύριε Ἀλφρέδε, εἶπεν ὁ ἔμπορος, καὶ ἄλλοτε ἐτόλμησα νὰ ἔλθω ἀλλὰ δὲν σὰς ἔτυχον, διότι εὕρισκυσθε εἰς τὸ Δικαστήριον... Συγχωρήσατέ με, παρακαλῶ, ἂν κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἔρχομαι νὰ σὰς ἐνοχλήσω· ἡ αἰτία ἣτις με φέρει, ἄς με δικαιολογήσῃ.

Αἱ λέξεις αὗται καὶ ἡ προφορὰ ἐνέπνευσαν καλὴν ιδέαν εἰς τὸν δικηγόρον περὶ τοῦ νέου αὐτοῦ πελάτου.

— Ὀμιλήσατε, κύριε, σὰς ἀκούω.

— Τὸ κίνημά μου εἶναι ἱκανῶς δύσκολον, εἶπεν ὁ ἔμπορος χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς φωνῆς του· ἡ δύνατο νὰ ἐμνεύσῃ εἰς προκατελημμένον δικηγόρον ὑδριστικὴν διερμηνείαν ἀτιμάζουσαν τὸν προσερχόμενον. Ὀρκισθῆτε λοιπὸν ὅτι θέλετε τηρήσει μυστικότητα ἀπαρτίαστον δι' ὅσα ἀκούσετε ἀπὸ τὸ στόμα μου.

— Δὲν δύναμαι, κύριε, νὰ ὀρκισθῶ, ἐὰν πρῶτον δὲν μάθω διὰ τί ὀρκίζομαι.

— Μάρτυρα ἔχω τὸν θεόν, ἐπεφώνησεν ὁ Μορώ, ὅτι εἰς τὴν αἰτησίαν μου δὲν ὑπάρχει ἐλάχιστόν τι πειράζον τὴν φιλοτιμίαν σου, τὴν τιμὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ δικηγόρου τὴν ἀξιοπρέπειαν, ἔρχομαι, ἀπ' ἐναντίας, ἐπικαλούμενος τὴν μεσολάβησίν σου, ὑπὲρ ἐπικινετῆς καὶ εὐγενοῦς τινος πράξεως, μεταξὺ δύο ἀτόμων ἐξ ὧν ὁ εἷς θὰ εἶναι ἄγνωστος. Ἀλλὰ ζητῶ τὸν λόγον σου, ὅτι, ἀκούσας τὴν ἐξομολόγησιν, θέλετε εἰσθε διὰ παντὸς ἄφρωνος ὡς ὁ τάφος.

Οὕτως τεθέντος τοῦ θέματος, δὲν ἐδίσταζε πλέον ὁ Ἀλφρέδος, ὅπως οὐκ εἴθε.

— Ὁ Ρεμόντης, ἐξηκολούθησεν ὁ πελάτης, κα-
τάγεται ἀπὸ πλουσίαν οἰκογενεῖαν, πλουσιωτάτην
μάλιστα τῆς Ἰταλίας, καθὼς ἐπέστητε ἀπὸ τὴν
δίκην αὐτοῦ. Κύριος μεγάλης περιουσίας μετὰ τὸν
θάνατον τῶν γονέων του, ἐδάνεισεν εἰς ἀγαπητόν
του τινὰ ἄνθρωπον φράγκα πεντάκις χίλια, ἀλλ'
ἐδυστύχησε τοῦ Ρεμόντη ὁ ὀφειλέτης, διότι ἀποβα-
λὼν τὴν μικράν του κατάστασιν, κατήντησεν εἰς
ἐσχάτην ἔνδειαν. Ὁ δὲ Ρεμόντης ἀποδημήσας ἐδα-
πάνει ἀσώτως εἰς τὴν Γαλλίαν τὰ ἐκ τῆς ἐκποίησε-
ως τῶν κτημάτων του χρήματα. Ἀφανίσας τὴν πε-
ριουσίαν του πᾶσαν, ἀλλὰ κυριευόμενος ἀπὸ τὰ
πάθη, ἐδόθη εἰς τὴν κλοπὴν, καὶ ἔσυρεν εἰς τὴν
ἰλὺν τὸ ἔντιμον τῆς οἰκογενείας του ὄνομα.
Σήμερον δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀτίμως
καταδικασθεὶς εἰς δεσμὰ ἰσθμίου καὶ οὕτως ἀποχω-
ρισθεὶς ἀπὸ τὴν κοινωνίαν διὰ παντός.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος ὅστις τῷ ὤφειλε τὰ πεντά-
κις χίλια φράγκα τὰς ἡμέρας τῆς εὐδαιμονίας
του, ἐπέστρεψεν ἤδη ἀποκατασταθεὶς. Ἐξωρισμέ-
νος ὀκταετίαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐνησχολήθη εἰς
ἐπιχειρήσεις ἐμπορικὰς καὶ εὐδοκίμησε, ἐπιστρέ-
σας δὲ εἰς Ἰταλίαν, ἠθέλησε νὰ ἀποδώσῃ τὸ χρέος
του, καὶ μετὰ ἐρεύνας, ἠδυνήθη νὰ τὸν ἐξιχνιάσῃ,
ἀλλὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ρεμόντη ἐδάρυνεν ἤδη κα-
τηγορία ἀτιμωτική. Αἰσχύνῃ τις ἄλλος ἐκράτη-
σε τὸν ὀφειλέτην καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ φανερωθῇ,
ἀλλὰ σήμερον ὅτε ὁ Ρεμόντης ἀπέρχεται ἀτιμα-
σμένος νὰ τίσῃ εἰς τὴν εἰρκτὴν τῆς Τουλῶνης
τὰ πραχθέντα ἐγκλήματα ἐπιθυμεῖ ἤδη ὁ ἄλ-
λοτε παρ' αὐτοῦ εὐεργετηθεὶς νὰ τῷ πέμψῃ δι' ἁ-
σφαλοῦς τινος μέσου, τὰ πεντάκις χίλια φράγ-
κα, ἢ νὰ ζητήσῃ τί θέλει νὰ κάμῃ. Ὁ ἄνθρω-
πος λοιπὸν οὗτος προσφεύγει εἰς ὑμᾶς, κύριε δι-
κηγόρε, εἰς ὑμᾶς τὸν ὑπερασπιστὴν του. Ὁ δὲ Ρε-
μόντης θὰ μαντεύσῃ εὐκόλως τὸ ὄνομα τοῦ μυ-
στηριώδους ὀφειλέτου. Τοῦτο ἀρκεῖ νὰ ἱκανοποι-
ῇ τὴν συνειδήσιν τοῦ εὐεργετηθέντος.

Κατὰ τὴν παράδοξον ταύτην ἐξομολόγησιν, ὁ
δικηγόρος ἔμεινεν ὡσεὶ ἀπολιθωθείς διότι φοβε-
ρά τις ὑπόνοιαν προσέβαλε τὸ πνευμά του. Συνει-
θισμένος νὰ ὁμιλῇ καθημερινῶς μετ' ἀνθρώπων
φαύλης διαγωγῆς, ἄλλοτε ἤδη καταδεδικασμέ-
νων ἢ εἰς στιγμὴν νὰ καταδικασθῶσι δικαίως,
ὁ νεανίας δικηγόρος εἶχεν ἔνωρὶς τὴν ὀρθὴν κρί-
σιν καὶ τὴν ὀξύνοϊαν, καὶ τὴν ἀσκησιν τοῦ βλέμ-
ματος, ὅσα προφυλάττουσι τοὺς νομικοὺς ἀπὸ
πᾶσαν ἀσυλλόγιστον τῆς καρδίας παραφοράν. Ὁ
Ἀλφρέδος δὲν ἠπατάτο ἀπὸ τὰς τολμηρὰς πονη-
ρίας καὶ τὰ ἐπιδείξια ψεύδη ἅτινα μεταχειρίζον-
ται πρὸς σωτηρίαν των οἱ φαυλόδοιοι, καὶ ἡ ὀξύ-
νοιά του αὕτη ὀφειλομένη εἰς τὰς συνήθεις σχέ-
σεις του, ἤρχετο ἤδη φαινεῖν ἐν τῇ ἐξομολογήσει
τοῦ Φραγκίσκου Μορώ. Ἐνῶ οὗτος ὠμίλει, ὁ δι-
κηγόρος ἐκάρφονεν εἰς αὐτὸν βλέμμα ὀξυδερκὲς,
ἐξετάζων τὴν ἀλλοίωσιν τῶν χαρακτήρων, ζητῶν
νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ψυχὴν του, νὰ μαντεύσῃ καὶ τὴν
κρυφιώτεραν σκέψιν του. Εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ ὁ-

μολογήσωμεν, ὅτι ἐδίσταζε περὶ τῆς ἀληθείας
τῶν λόγων τοῦ Μορώ; ὅτι δὲν ἐπίστευεν εἰλι-
κρινῇ τὴν ἐξομολόγησίν του; Πρόληψίς τις αὐτό-
ματος ἔλεγεν αὐτῷ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐζήτη-
νὰ ἀπατήσῃ τὴν εὐπιστίαν του.

Ὅτε δ' ἐτελείωσε τὸν λόγον ὁ ἔμπορος, βαθεῖα
ἐπεκράτησε σιωπὴ, στιγμὰς τινὰς διαρκέσασα, καθ'
ἣν ὁ μὲν Μορώ ἐφάνετο ὡς ἂν ἐμάντευε τοὺς
κρυφίους τοῦ δικηγόρου διαλογισμοὺς, οὗτος δὲ
διατηρῶν τὴν προτέραν ἀταραξίαν καὶ ἀξιοπρέ-
πειαν τοῦ ἀληθοῦς δικηγόρου, τοῦλάχιστον τὴν
ἐξωτερικὴν γαλήνην, δὲν ἐδείκνυνεν εἰς τὴν ὄψιν ἐ-
λάχιστόν τι σημεῖον ἀποκαλύπτον τὰς σκέψεις του.
Ὅταν δὲ ἀποκρίνεται ἔχει τὸ ὕφος σοβαρὸν καὶ
τὸ βλέμμα ὀξυδερκέστατον.

— Καὶ δὲν μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ μάθω τοῦ εὐ-
συνειδήτου αὐτοῦ ὀφειλέτου τὸ ὄνομα; ἠρώτησε
τονίζων βραδέως τὰς λέξεις.

— Τοῦτο μοὶ εἶναι ῥητῶς ἀπηγορευμένον, ἀπε-
κρίθη ὁ ἔμπορος.

— Δὲν δέχομαι τότε τὴν ἐντολήν.

— Ἐν τοσοῦτῳ. . .

— Δὲν εἰμπορῶ, εἶπεν ὁ Ἀλφρέδος διὰ φωνῆς
μὴ ἐπιτρεπούσης ἀπάντησιν. Ἐπιφορτίσάτέ τινα
τῶν συναδελφῶν μου.

— Ὁ ὀφειλέτης ἐπεθύμει ὑμᾶς, τὸν ὑπερασπι-
στὴν τοῦ Ῥημόντη, ἀμφιβάλλω ἂν θέλῃ νὰ ἔλθῃ
καὶ εἰς ἄλλαν δοκιμασίαν. Ἐγὼ δὲ δὲν θέλω νὰ
ὑπομείνω δευτέραν ἄρνησιν.

— Ὅπως θέλετε· εἶπέτε λοιπὸν εἰς τὸν μυστη-
ριώδη ὀφειλέτην ὅτι ὁ Ῥημόντης κατ' ἀνάγκην
τῆς ἀτιμωτικῆς ἀποφάσεως, θεωρεῖται κοινωνικῶς
ἀποθαμμένος. Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ἔχῃ οὐδὲν
κτῆμα ἕαν πρόκειται περὶ χρήσεως τῶν χρημά-
των, ὁ νόμος ὀρίζει ὅτι τρίτον πρόσωπον δύνα-
ται νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ παρὰ τῷ συμβολαιο-
γράφῳ.

— Ἀναχωρῶ, ἀφοῦ δὲν κατάρθωσα νὰ σᾶς κατα-
πείσω, δὲν ἀμφιβάλλω ὅμως ὅτι θέλετε τηρήσει
τὸν δοθέντα λόγον.

— Γνωρίζω τὸ καθήκόν μου, κύριε. Ἡξέρω ὅτι
οἱ τίμιοι ἄνθρωποι τότε λύονται ἀπὸ λόγον δο-
θέντα, ὅταν ἡ σιωπὴ προστατεύῃ ἐν ἐγκληματι
ἐστὲ λοιπὸν ἡσυχος· γνωρίζω κάλλιστα τὴν σπου-
δαιότητα τῆς ἐξομολογήσεώς σας.

Καὶ οἱ τελευταῖοι λόγοι ἀλλοίωσαν τὴν ὄψιν
τοῦ ἐμποροῦ ὅπερ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ
δικηγόρου.

Ὅτε δὲ οὗτος ἔμεινε μόνος, ἐπλησίασε τὸ θρα-
νίον του εἰς τὴν θερμάστραν, καὶ ἔμεινεν οὕτω
διαλογιζόμενος μέχρι νυκτὸς βαθυτάτης.

(ἀκολουθεῖ)